

CUM A FURAT VECINUL MEU CRĂCIUNUL

AUTOAREA BESTSELLERULUI *DRAGOSTE LA PRIMA AVERE*

MEGHAN
QUINN

TRADUCERE DE LAURA FRUNZĂ

ROMANCE

LEDA BAZAAR

CAPITOLUL UNU

STOREE

— ȘTII, NU TE OBIȘNUIEȘTI NICIODATĂ CU FELUL ÎN CARE
ți se întăresc sfârcurile când te lovește aerul de munte, spun, în-
desându-mi mâinile înmănușate în buzunarele gecii, în timp ce
examinez pantele munților proaspăt ninși.

Sora mea, Taran, mă privește peste umăr și-și dă ochii peste
cap într-o manieră dramatică.

— Sunt trei grade afară – e destul de plăcut pentru începu-
tul lui decembrie la o altitudine de 3 000 de metri.

— Destul de plăcut? Dumnezeu! mare, asta nu e destul de
plăcut; e ger! Păi presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare
pentru încălzirea globală, altfel cred că mi-ar pica țâțele pe jos
în două bucăți de gheață în secunda asta.

Taran se îndreaptă de spate cu două genți de voiaj în mână.

— Încălzirea globală nu e niciodată un subiect de glumă.

După ce spune asta, o ia pe alea curățată de zăpadă a mătu-
șii Cindy spre casa ei victoriană, zugrăvită în roz.

În caz că nu v-ați prins din tonul vocii ei, Taran e aia mai
înțepată dintre noi două. Faptul că e sora mai mare a făcut-o să
adopte o personalitate scortoasă, țepoasă și un pic severă. Mereu
se confruntă cu vreo criză, mereu are ceva de care să se plângă, și
nimic nu se face în familia Taylor așa cum vrem noi.

Prin urmare, iată-ne cu cinci valize într-o excursie în Kringletown, Colorado, la începutul lui decembrie și pentru o perioadă nedeterminată.

Nu, ăsta nu-i orașul nostru natal.

Nu, nu e nici locul pe care aș fi ales să-l vizitez iarna, din cauza afinității corpului meu pentru climatul din California.

Și nu, nici nu mă dau în vânt să petrec Crăciunul cu sora mea morocănoasă, bine-crescută și care adoră să le țină predici altora.

O iubesc, dar știe cum să scoată bucuria din oameni.

Din nefericire pentru subsemnata, mătușa Cindy a suferit recent o căzătură – așa încep poveștile multor octagenari, din păcate.

Cândva un spirit zglobiu, cunoscută în tot orașul drept cea mai voioasă dintre toți, mătușa Cindy tocmai se pregătea să scoată din cuptor o tavă cu turtă dulce proaspăt coaptă când a simțit, cum s-a exprimat ea, o strângere în șold, apoi un blocaj în fesa stângă, lucru care a făcut-o să amețească, să se clatine și să cadă la pământ. Și pentru că e o aiurită bătrână și fragilă, n-a avut cu ce să amortizeze lovitura la șold și, ei bine... și l-a fracturat.

Mai departe vă puteți imagina ce s-a întâmplat. Un șold fracturat la o persoană vârstnică e considerat o condamnare la moarte – cel puțin așa zice mătușa Cindy.

Așa că, evident, s-a dezlănțuit iadul.

S-au trimis emoticoane cu sirene de ambulanță pe grupul de familie.

S-a organizat o ședință de familie urgentă.

Și până să-mi dau eu seama ce se întâmplă, m-am trezit că mă holbez la ecranul calculatorului, acoperit de nările cotropite de păr ale tatălui meu, în timp ce încerca să-și dea seama cum merge „chestia asta cu Zoom”.

Mama suspina într-un sarong decorat cu păsările paradisului pe balconul duplexului din Cancún.

O consola tata, care avea o pălărie de paie pe cap și un nas acoperit în întregime cu loțiune de plajă.

Taran își nota întrebările pe un caiet, ca o asistentă medicală bună ce era.

Iar eu stăteam în șezlongul meu supradimensionat de femeie singură, fără sutien și ronțând dintr-o câțamai cutia de stafide trase în ciocolată pe care o cumpărasem mai devreme de la Costco, și priveam cum se desfășura totul.

— Trebuie să facem ceva! Cineva trebuie să aibă grijă de ea! a chițait mama despre singura ei rudă în viață.

V-am menționat că pentru mine și sora mea ea e, de fapt, *strămătușa* Cindy? Dar e o denumire prea complicată, așa că-i spunem doar mătușa Cindy.

Dar mama o iubește foarte mult.

E rudă cu noi din partea mamei și e matriarha unei familii foarte mici.

Și, în ciuda adorației pe care o simte mama față de femeia care și-a asumat rolul de părinte implicat din viața ei, familiile Horbach și Lindon veneau în oraș, și mama n-avea cum să-și părăsească paradisul tropical, pentru că asta însemna că avea să rateze turneul de pinacle care urma să înceapă – ea și tata exersaseră și aveau de gând să câștige anul ăsta.

Ceea ce însemna... că am fost adusă eu în discuție.

Știți, pentru că, deși am o slujbă ca editor de filme pentru canalul Lovemark, am tot timpul din lume pentru a îngriji o bătrână care și-a fracturat șoldul.

Acum, dacă e să fiu sinceră, chiar am timp, pentru că momentan nu editez nimic – mai degrabă am luat o pauză de la editat și îmi ocup timpul urmărind îndeaproape programul filmelor de sărbători de pe Lovemark –, dar *ei* n-aveau de ce să afle asta.

Dar am ajuns eu, Storee Taylor, nominalizată să am grijă de mătușa Cindy.

Eu, personal, habar n-am cum să am grijă de o bătrână cu un șold bușit – deci probabil că n-a fost o mișcare prea înțeleaptă din partea familiei mele.

— Ai de gând să înțepenești acolo sau mă ajuți cu bagajele? mă întreabă Taran, smulgându-mă din gânduri.

— Doar mă obișnuiam cu aerul rarefiat, îi spun și îmi apăs mâna pe piept. Uf, simt cum respir greu! Știi, cred că am rău de altitudine; nu sunt sigură că e bine să stau în locul ăsta. Poate-ar fi mai bine s-o ducem pe mătușa Cindy în California.

Taran mă lovește în piept cu perna fără de care nu pot trăi și îmi spune:

— N-ai nici pe naiba!

Apoi ia punga cu ronțăieli pentru care am obligat-o să opreas-
că înainte să plecăm cu mașina spre munte și se întoarce în casă.

Adevărul e că sora mea n-a fost niciodată expertă în bunele maniere.

Mormăind în sinea mea – și jur că-mi văd respirația luând forma unor norișori albi în timp ce traversez trotuarul pufăind –, mă îndrept spre veranda casei victoriene familiare pe care o vizitam la fiecare Crăciun înainte ca mama și tata să-și cumpere o parte dintr-un duplex în Cancún – Bosom Bungalow. Prietenul din copilărie al mamei deține și el o parte din duplex și lor li se pare un nume comic¹. Ahhh, părinții, nu-i așa că-s amuzanți?

Când mă apropii de ușă, aproape că simt mirosul de turtă dulce caldă și pin proaspăt tăiat – o combinație de arome pe care o asociez doar cu o singură persoană – mătușa Cindy.

Detest s-o recunosc, dar, deși aș prefera să fiu înfășurată în căldura pilotei mele duble cu Barbie din copilărie, vorbind cu ficusul meu, Alexander, despre filmele de sezon de la Lovemark, faptul că sunt aici, mirosurile, peisajul, zăpada, toate mă fac să mă simt un pic – și vreau să zic doar un pic, doar pentru o fracțiune infinitezimală de secundă, atât-de-puțin-că-abia-o-recunosc – caldă și pufoasă pe dinăuntru.

Și zic asta pentru că eu și cu orașul ăsta... ei bine, avem un istoric.

¹ *Bosom* = „piept/sâni”. În engleză, *bosom buddy* înseamnă „frate de lapte”, metaforă pentru prieten din copilărie (n. trad.).

Un istoric sordid.

Un istoric jenant.

Genul de istoric care m-a ținut departe timp de zece ani.

Dar istoricul meu stânenitor nu anulează faptul că locuința mătușii Cindy mi-a oferit dintotdeauna o senzație de confort pe perioada sărbătorilor.

Mă pregătesc să trec pragul vechii case când Taran iese în fugă, cu o misiune de îndeplinit. Fata asta e un cal de povară și, când își pune ceva în minte, nu se lasă până nu reușește.

— Dacă ai de gând să stai pe loc cu gura căscată, te rog s-o faci într-o parte!

Se lovește cu umărul de-al meu când mă depășește și se îndreaptă spre mașină.

Frateee!

— N-aveam gura căscată, murmur, apoi intru în vestibulul casei vechi, care scârțâie din toate încheieturile și pe care o știu drept căminul mătușii Cindy încă de când am deschis ochii.

Locul ăsta e Crăciunul. Cu balustrada de la scară înfășurată în ghirlande de pin și luminițele pe baterii din ferestre. Cu fundele de catifea executate cu măiestrie și amplasate pe fiecare ușă încadrată de verdeață. Și cu crenguța de vâsc care atârână în living și care te conduce spre bradul decorat cu migală, plin de globuri, de ornamente asortate și de panglici și cu îngerul auriu din vârf. Sau cu cuverturile din petice verzi și roșii, cusute manual, agățate ca niște tapiserii pe pereți, ori paharele de cristal cu picior folosite ca bomboniere pline de mentosane care ți se topesc pe limbă în secunda în care le bagi în gură. Și, desigur, cu cadourile de sub brad, împachetate artistic cu hârtie, funde și etichete asortate. Toate astea împreună reprezintă o imagine a copilăriei mele, în care Crăciunul mă făcea să cred în miracole și în magie, și îmi dădea cele mai calde sentimente cu privire la perioada sărbătorilor.

Dar când examinez casa de pe locul unde ar fi trebuit să se afle covorașul de la intrare pe care ar fi trebuit să-mi șterg

pantofii, observ balustrada despuiată, uşile goale, paharele de cristal absente – nu-i nicio mentosană pe nicăieri.

Ce mama naibii?

— Serios, Storee, poţi să te faci utilă, te rog? spune Taran în timp ce trănţeşte pe podea altă pungă cu mâncare.

— Unde... unde sunt decoraţiunile? o întreb.

— Poftim? mă întreabă Taran, ştergându-şi fruntea cu dosul palmei.

N-are cum să transpire. Ştiu că locuieşte în Denver, dar acum vorbim de temperaturi arctice.

Fac un semn spre spaţiul gol.

— Nu sunt decoraţiuni de Crăciun.

Taran priveşte peste umăr şi apoi înapoi la mine.

— Corect!

— Ăă... de ce nu?

— A, nu ştiu, spune Taran, sarcastic. Poate pentru că mătuşa Cindy şi-a fracturat şoldul şi ultimul lucru de care se poate ocupa acum e să-şi decoreze casa ca să simţi tu magia Crăciunului imediat ce intri pe uşă.

Vai, pardon, domnişoară Necioplită!

Trece din nou de mine şi se întoarce la maşina aia de zici că-i geanta lui Mary Poppins din care pare să scoată la nesfârşit câte ceva.

— Un răspuns simplu de genul „n-a avut timp” ar fi fost suficient! strig după ea.

Bleah, ce enervantă e!

Îmi bag perna sub braţ, mă descalţ şi apoi intru în living – livingul cel pustiu şi foarte ciudat.

Nu l-am mai văzut niciodată așa. Acolo unde stătea în mod normal bradul, e un fotoliu victorian roz într-o stare, aş zice eu, impecabilă pentru vârsta lui. Scena naşterii Domnului cu tematica *Happy Days*¹, căreia i se închină mătuşa Cindy în fiecare an, nu e expusă pe poliţa căminului. Nu-s nici ciorapi atârnaţi, nici

¹ Sitcom american difuzat între 1974 şi 1984 (n. trad.).

bușteni lângă foc, nici șiraguri de merișoare înșirate de-a lungul perdelelor din damasc verde.

E pur și simplu... banal.

Și sincer, mă cam sperie.

Știi că am glumit că un șold fracturat e o condamnare la moarte, dar camera asta atât de pustie mă face să simt că vizitez o morgă, nu un loc învăluit în spiritul Crăciunului.

În plus, cred că am rămas așa năucă pentru că nu credeam că își dă jos decorațiunile vreodată. Poate că sunt naivă, dar totuși aici e Kringletown – mă rog, doar Kringle dacă ești localnic –, cel mai crăciunistic oraș din țară. Tot anul se revarsă muzică instrumentală de Crăciun din difuzoarele amplasate strategic pe bulevardele principale. Decorațiunile de la stâlpii de iluminat stradal sunt schimbate cu alte modele o dată pe lună, dar nu se abat de la nuanțele clasice de roșu, verde și auriu ale voioasei sărbători. Șiragurile de luminițe nu sunt date jos niciodată, ciocolata caldă e turnată non-stop pe gâtul turiștilor, și nu poți merge pe stradă fără să auzi de minimum două ori că Moșul e cu ochii pe tine.

Așadar, scuzați-mi naivitatea de a crede că decorațiunile de Crăciun reprezintă o estetică fixă și în case tot anul.

Se pare că m-am înșelat.

Ușa de la intrare se închide, iar Taran rămâne în hol, cu mâinile în șolduri.

Mă întorc spre ea.

— De ce e așa de liniște aici? Unde-i mătușa Cindy?

— Cu Martha și Mae la ele acasă.

— Gemenele Bawhovier? întreb, referindu-mă la cele mai bârfitoare locuitoare din Kringletown.

Dacă vrei să afli orice – și nu glumesc, chiar orice – despre oraș, Martha și Mae Bawhovier sunt cele pe care să le întrebi.

Cele două femei țin jurnale; le-am văzut. Teancuri și teancuri de bârfe din oraș, deghizate sub forma unor cărți legate în piele și așezate pe rafturi. Într-o bună zi, când vor muri amândouă,

n-am nicio îndoială că primăria o să arhiveze acele cărți cu bârfe în biblioteca orașului, dezvăluind cele mai intime secrete ale celor care au trăit o viață în mijlocul unor perpetue sărbători de iarnă.

— Da, au avut grijă de mătușa Cindy până ajungeam noi. N-ai fost atentă la întâlnirea de urgență a familiei? mă întreabă Taran.

— Mi-am cam pierdut cunoștința după ce am fost forțată să fiu îngrijitoare în viitorul apropiat.

— Ești dramatică.

— Spune cea care se întoarce la confortul casei ei, în timp ce eu trebuie s-o spăl cu buretele pe femeia pe care am văzut-o purtând doar helănci și pantaloni toată viața mea, îi răspund.

— Ar trebui să fie o onoare pentru tine.

Ridic din sprâncene când mă aplec și-i șoptesc:

— O onoare s-o văd pe mătușa Cindy în fundul gol? Ai luat-o razna?

Taran își încleștează fălcile.

— O onoare să ai grijă de o rudă care ți-a oferit o mulțime de amintiri frumoase când erai copil. Țasta e cercul vieții, Storee. Ei au grijă de noi cât timp navigăm prin viață la o vârstă tânără și, apoi, când îmbătrânesc și devin neputincioși, e rândul nostru să ne facem datoria.

Doamne, e atât de enervantă când are dreptate!

— Asta nu înseamnă că trebuie să mă simt onorată s-o văd în fundul gol, îi spun, ridicându-mi bărbia.

Taran clatină din cap și împinge în față un troller negru. Nu-i al meu.

— Ce-i ăla? o întreb și arăt spre troller.

— Țasta-i al meu.

Simt cum mă umplu de speranță.

— Stai, rămâi și tu aici?

— Nu prea cred că am de ales. Aveam de gând să văd cum se desfășoară lucrurile, dar, după câteva minute de stat aici, pot

să afirm cu tărie că n-am încredere în tine să ai grijă de mătușa Cindy de una singură.

Bat din palme, plină de entuziasm.

— Grozav, deci atunci eu pot pleca? o întreb în timp ce fac semn spre ușă cu degetul mare. Adică, e cam ciudat că m-ai târât până aici doar ca să-mi spui c-o să te ocupi tu de tot, dar adevărul e că mi-ai mai arătat și altă dată înclinația ta pentru gesturile teatrale.

— Nu pleci nicăieri, o să facem asta împreună! mi-o retează și începe să-și care trollerul mare și negru pe scări.

— Aăă, vrei să repeți asta? îi spun, apropiindu-mă de scări și privind-o cum se chinuie pe treptele de lemn cu trollerul, care e pe trei sferturi cât ea.

Când ajunge la etaj, se uită în jos, la mine.

— În funcție de ce-mi va răspunde spitalul la cererea mea de concediu, e posibil să fiu nevoită să mă întorc la Denver pentru o zi sau două ca să mă duc la serviciu. Și am nevoie ca tu să rămâi aici, cu mătușa Cindy, dar refuz să te las să faci asta singură, având în vedere lipsa ta de experiență în a avea grijă de ceva.

— Ba pardon, îi spun, bătând din picior. Nu-ți aduci aminte cum l-am crescut pe Alexander? Îi merge foarte bine. Și pentru că vecina mea, Harriot, se ocupă de el cât timp eu sunt aici, o să continue să-i meargă bine.

— Să ai grijă de un ficus și de mătușa Cindy nu-i nici pe departe același lucru, Storee!

Îmi încruciesc brațele la piept într-un gest sfidător.

— Spune asta persoana care i-a cumpărat un cadou lui Alexander de ziua lui anul ăsta.

— M-ai rugat să iau niște îngrășământ de la magazin când veneam într-o vizită. N-aș prea zice că a fost un cadou de ziua lui.

— Era ziua lui, și tu i l-ai adus. Eu văd lucrurile diferit.

Dându-și din nou ochii peste cap, Taran împinge trollerul spre camera roșie.

— Ăă, ce faci? o întreb eu, urcând scările cât de repede mă poartă picioarele înghețate.

— Sunt productivă... spre deosebire de tine, vine răspunsul.

Cu perna încă îndesată la subsuoară, ajung la etaj.

— Știi că eu dorm în camera roșie.

Taran stă în prag. La cei 1,70 metri înălțime, cât măsoară, e cu doar doi centimetri și jumătate mai înaltă decât mine, dar, din felul în care își ține coloana dreaptă și cu atitudinea aia înțepată, pare ca un gigant de doi metri care se uită din vârful nasului la mine, slujitoarea ei nătângă.

— Camera roșie e mai mare.

— Sunt conștientă de asta, și de-aia am stat mereu în ea. Fac semn în spatele meu și adaug: Camera aia de coșmar e a ta.

— Nu, nu și de data asta, spune ea.

Fac un pas șovăitor în față.

— Taran, știi că nu pot dormi acolo.

— Ești mai mare acum, o să fii bine!

— Nu o să fiu, spun panicată. Ele... se trezesc la viață.

— Doamne sfinte, Storee, serios, trebuie să te maturizezi odată!

Zicând acestea, intră pe ușă în camera roșie cu trollerul, în timp ce eu fug după ea, simțind cum îmi iau foc obrajii și urechile.

— Sunt matură și sunt și mai conștientă de ce se întâmplă în camera aia. Coșmarurile... exorcismul de care e nevoie pentru a purifica aerul.

Taran își deschide bagajul și începe să despacheteze, punându-și hainele în sertarele comodei. Camera roșie mă întâmpină cu aceeași priveliște familiară: pereți roșii, covor roșu, perdele roșii și așternuturi de pat roșii. La fiecare Crăciun, Taran și cu mine împărțeam camera asta, deoarece avea un pat extensibil, care se trăgea ușor ca să doarmă pe el. Inițial, camera de coșmar fusese a lui Taran, iar pe ea n-o deranjase. Mama și tata ocupau dormitorul de lângă camera roșie, dar, după ce mătușa Cindy îl

transformase într-o sală de fitness, Taran începuse să doarmă cu mine în patul extensibil, în timp ce mama și tata ocupau... cealaltă cameră.

— Bine, atunci o să trag patul, spun eu, ducându-mă spre el.

— Ba nu, n-o să-l tragi! zice și mă oprește ea. O să stau de parte de Guy o vreme și i-am promis că... o să ținem legătura. Strâmb din nas, degustată.

Guy e iubitul lui Taran.

Nu știu prea multe despre el, dar vă pot spune asta: nu-mi place felul în care a spus „o să ținem legătura”, de parcă ar avea o conotație sexuală.

— Căh! spun eu. Te rog zi-mi că n-o să faci chestii perverse în casa mătușii Cindy.

— E treaba mea ce fac în camera mea.

— Fă-o în camera cealaltă, atunci! Sunt sigură că ai aprecia publicul.

Ridică ochii spre mine.

— Semnalul la Wi-Fi e mai bun în camera asta, știi prea bine. Apoi, având în vedere că tu ești celibatară și nu ne putem baza pe tine să ai grijă de mătușa noastră de una singură, și prin urmare m-ai smuls din mijlocul vieții mele obișnuite, o să pretind tot confortul de care am nevoie ca să rezist în următoarele câteva săptămâni.

— Și cu confortul meu cum rămâne? o întreb, arătând spre pieptul meu. Eu nu contez?

Taran face un semn spre perna pe care o țin strâns la subraț.

— Ai perna ta specială, așa că ai tot confortul de care ai nevoie.

După ce spune asta, mă împinge afară din cameră și îmi închide ușa în nas.

— Ce nesimțită ești! strig, apoi mă întorc pe călcâie ca un copil dojenit.

Mă uit lung la ușa celuiilalt dormitor și simt deja cum mă mănâncă pielea la gândul că o să intru acolo.

Poate... poate că a redecorat și a transformat ceea ce era iadul pe pământ într-un sanctuar pașnic. Cu difuzoare de uleiuri esențiale pe o comodă din stejar alb, cu așternuturi de culoarea salviei pe o saltea moale ca un norișor și cu un ceas deșteptător Hatch¹ pe noptieră care să dea tonul pentru culcare... și să mă trezească lent în fiecare dimineață.

Pot să sper, nu?

Mă îndrept spre cameră și, sperând și spunând o rugăciune scurtă, deschid ușa cu ochii închiși.

Te rog să fii redecorată!

Te rog să fii redecorată!

Deschid un ochi, iar speranțele și rugăciunile mele se fac zob când dau nas în nas cu Josefina.

Și cu Felicity.

Și cu Molly.

Și cu Addy.

Și cu Kirsten.

Și cu ticăloasa aia perfectă, Samantha.

Sunt mai multe, aranjate în diorame diferite. Cele șase „regine” ale păpușilor American Girl, cum le spunea mătușa Cindy, toate în ținutele lor originale, aranjate în cutii orientate spre patul cu baldachin floral, dar duplicatele lor sunt împrăștiat strategic, oferind o imagine a opulenței istorice din vremurile bune de demult... dar și din vremurile nu chiar așa de bune.

Molly, în rochia ei festivă de catifea, într-un fotoliu-balan-soar din colț.

Felicity, în rochia ei albă de zi, cu un coș cu flori proaspăt tăiate.

¹ Ceasurile Hatch sunt dispozitive pentru sunete și trezire lentă, emițând o lumină blândă asemenea răsăritului de soare care să te ajute să te trezești în mod natural, înainte să sune alarma propriu-zisă. Au un design minimalist și modern, și funcționează pe baza unei aplicații (n. trad.).

Addy, în rolul de păpușar la spectacolul de marionete cu cățeluși.

Josefina, cu țeastoasa și cu pianul ei, cântând un cântec vesel pentru celelalte fete.

Și Samantha... of, Samantha, cu părul perfect, funda stacojie și genele lungi. E cea mai rea dintre toate, proțăpită lângă patul ei alb și pufos, și cufărul roșu, cu hainele alea care o făceau să arate ca o prințesă a Epocii Progresiste, ceea ce și era. Sigur, e o „orfană”, dar locuiește cu bunica ei bogată într-un cartier înstărit din New York – complet opusul lui Addy, care a trebuit să-și aleagă propria zi de naștere pentru că nu știa când e. Samantha a avut o viață bună.

Dar divaghez! Camera asta a fost făcută pentru tortură.

A fost decorată ca pentru o scenă dintr-un film de groază.

E o cameră plină de păpuși, accesorii și scene American Girls... și toate se holbează la mine.

Implorând să fie atinse.

Să fie mișcate.

Să li se atingă brațele și picioarele în joaca inocentă de copil. Dar, în loc să-și împlinească soarta de jucării, au fost condamnate la o viață de plictiseală ca decorațiuni. Și le pot vedea furia din ochi. Le-a fost menit să fie mai mult de atât când au fost fabricate și au sfârșit prin a fi aduse într-o casă unde sunt doar admirate, nu și atinse.

Tratate la fel ca aplicele de perete, admirate pentru frumusețea lor, dar niciodată folosite cu adevărat, păpușile astea au o energie reprimată, o depresie adânc înrădăcinată și sunt convinsă cu toată ființa mea că se trezesc la viață noaptea.

Și să nu veniți să-mi spuneți că sunt prea dramatică, pentru că nu sunt. Jur cu mâna pe inimă că atunci când aveam 11 ani una dintre păpuși mi-a făcut cu ochiul.

Chiar mi-a făcut cu ochiul.

Aveți dreptul la o singură încercare să ghiciți care dintre ele a fost.

M-a speriat așa de tare, că am urlat ca din gură de șarpe, am alergat pe scări și m-am împiedicat de covorașul cu *Santa Claus is Comin' to Town* care stă de obicei în fața ușii, lucru care m-a făcut să derapez direct într-un perete și să-mi rup încheietura mâinii.

În sprijinul spuselor mele, în nopțile reci și umede, încă mă chinuie durerea.

Așa că mă scuzați că nu vreau să dorm într-o cameră care aproape m-a făcut să-mi pierd o încheietură.

— Hainele n-o să ți se despacheteze singure! strigă Taran din pragul ușii deschise de vizavi. Și trebuie să punem la punct casa – Martha și Mae o aduc pe mătușa Cindy acasă peste vreo oră.

Mă întorc spre Taran.

— Știi, ar trebui să jucăm piatră, hârtie, foarfecă să vedem cine primește camera roșie. Așa ar fi cinstit.

Îmi ridic mâna pe poziție, gata să joc.

— Două din trei? întreb, plină de speranță.

— E adorabil cât de dusă cu pluta ești, comentează Taran, apoi coboară pe scări, ridică sacoșele cu mâncare și se duce în bucătărie.

Ce să zic, e și asta o metodă de-a face praf magia Crăciunului.

CAPITOLUL DOI

COLE

*Pe pavajul plumburiu sclipește
zăpada căzută peste noapte,
în timp ce vestea sosirii surorilor devine
cea mai proaspătă bârfă dintre toate.*

*Bârfa-i picantă, entuziasmul crește,
în timp ce Cole patrulează ca un dobitoc trist ce este.*

— ȘTIAI CĂ VIN? ÎL ÎNTREB EU PE MAX, CEL MAI BUN PRIETEN AL MEU.

Max se oprește din ascuțit toporul și ridică dintr-o sprâncenă în direcția mea.

— Cine să vină? mă întreabă.

M-am așezat pe unul dintre scaunele vechi de lemn care e la un pas distanță de a se transforma în rumeguș dacă se postează vreun tip mai solid pe el – îmi place să-mi asum riscuri – și îmi sprijin antebrațele pe coapse.

— Surorile Taylor.

— Cine sunt surorile Taylor? întreabă Max, apoi își șterge toporul și îl inspectează.

Un vânt rece bate prin ușa deschisă a grajdului, amintindu-mi încă o dată că a trecut toamna și a venit iarna. Frigul

nu m-a deranjat niciodată. Sunt obișnuit cu iernile geroase din munții Colorado și de-aia port doar o pereche de blugi și o cămașă din finet cu mâneci lungi. Asta se întâmplă când îți petreci toată viața într-un oraș de munte. Te adaptezi la condițiile meteo, așteptându-te la imprevizibil, dar încrezător că va ieși soarele măcar o dată pe zi.

— Știi cine sunt surorile Taylor, îi spun. Strănepoatele lui Cindy Louis, Taran și Storee.

— Aaaaaa, zice Max, în timp ce dă din cap și îmi face cu ochiul. Storee Taylor.

— Poți să nu faci asta? spun, clătinând din cap, atunci când pricep în ce direcție vrea să ducă discuția.

— S-a întors în oraș, ei? Ai de gând să încerci iar s-o inviți la o întâlnire?

— N-am invitat-o la o întâlnire nici atunci, îl contrazic, de testând faptul că am deschis discuția.

— Așa e, n-ai făcut-o – pentru că n-ai apucat s-o inviți înainte să-ți dea cu flit.

— Nu mi-a dat cu flit, comentez, enervat. A schimbat subiectul și apoi a trebuit să plece, nimic mai mult. Povestea e mai complicată de atât, dar nu e ceva ce-aș vrea să-mi amintesc.

— N-aveați, gen, tu 17 ani, și ea 15?

Îmi trec mâna peste față.

— Ăă, nu, aveam amândoi 18.

Clatin din cap, pentru că îmi dau seama că nu pricepe.

— Nu contează! spun, apoi aud clopoței sunând în apropiere, semn că începe o nouă plimbare cu sania printre brazi.

Ferma Evergreen e fala și mândria orașului Kringletown. Mă rog... una dintre ele. Cunoscut drept orașul cu cea mai mare altitudine din țară, căci este situat la 3 200 de metri, Kringle e orașul Crăciunului veșnic.

Da, sărbătorim Crăciunul... tot... anul.

Muzica veselă nu se oprește niciodată.

Luminițele nu se sting niciodată.

Iar Moș Crăciun – adică Bob Krampus – nu încetează niciodată să strige „Ho-ho-ho” din căsuța lui din vârful parcului – Ornament Park este cunoscut și ca parcul orașenesc și are forma unui glob de Crăciun.

Clădirile în stil bavarez care mărginesc Ornament Avenue, Krampus Court și Route 25 sunt decorate permanent cu coronițe, luminițe și ghirlande înfoiate. Tarabele de Crăciun din spatele supermarketului Myrrh-cantile¹ sunt deschise tot timpul, oferind o selecție variată de obiecte artizanale celor care caută un cadou unic de sărbători.

Iar Ferma Evergreen, deținută de familia Maxheimer – părinții lui Max –, funcționează tot anul. Pe durata verii au plantări de pomi, paintball, concerte live și o fermă care promovează respectul pentru toate animalele. În sezonul sărbătorilor de iarnă se vând brazi, se amenajează un patinoar, au loc plimbări cu sania – trase de snowmobile electrice –, se coc bezele la focuri de tabără, se țin cursuri de copt turtă dulce și se găzduiesc producători de pe toată coasta asta a Munților Stâncoși care vor să-și dezvolte afacerea.

Cât despre mine, eu mă ascund aici, în grajd, unde mă ocup de prețioșii și foarte faimoșii reni ai familiei Maxheimer. Nu mă deranjează mirosul. Nu mă deranjează fornăielile sau zgomotul coarnelor și nici măcar boturile umede care îmi scotocesc în buzunare după gustări. Îmi place singurătatea, îmi place munca grea de a lopăta bălegar în roabă și, dacă e să fiu complet sincer, îmi place bocănitul copitelor.

Nu mă deranjează nimeni – în afară de Max –, și nimeni nu îndrăznește să-mi ia slujba, pentru că niciunul dintre cei trei frați Maxheimer nu-și dorește să facă ce fac eu. Și, cum sunt și eu un Maxheimer onorific, mă ocup cu mândrie de sarcinile astea.

Max își ridică toporul pe umăr și își pune mâna în șold, uitându-se lung la mine. Deșirându-se în înălțime pe 1,93 metri,

¹ Joc de cuvinte realizat prin îmbinarea termenilor *Myrrh* („mir”) și *mercantile* („comercial”) (n. trad.).

cu doar doi centimetri și jumătate mai mândru decât mine, Max – sau Atlas, pe numele lui real – e prietenul meu cel mai bun din copilărie. Otto și Ida, părinții lui, au fost prieteni de familie cu ai mei. Când părinții mei au murit acum zece ani, Otto și Ida m-au luat sub oblăduirea lor. Ceea ce înseamnă că Max mă tratează ca pe un frate. Cu alte cuvinte, nu se lasă păcălit așa ușor.

— Chiar crezi c-o să las baltă faptul că fata la care visai tot timpul s-a întors în oraș după nu știu câți ani, și tu te porți de parcă asta nu înseamnă nimic pentru tine? mă întreabă.

— În primul rând nu visam la ea. Hristoase, nu sunt vreun dobitoc jalnic amorezat! Doar mi s-a părut o tipă mișto. Ridic din umeri cu nonșalanță și adaug: Atâta tot! În al doilea rând, n-avem nevoie de astfel de distrageri la începutul lui decembrie.

— Și de ce nu?

— Pentru că știi cum e orașul ăsta. Deja au început să vorbească despre asta. Am auzit-o pe Sherry Conrad sporovăind cu Thachary la Polar Freeze¹ și pomenind că au venit surorile Taylor în oraș. Se întrebau în ce belele o să se bage de data asta.

— Belele? zice Max și ridică dintr-o sprânceană. În ce belele s-au mai băgat ele vreodată?

Îl studiez vreme îndelungată, clipind de câteva ori ca să văd dacă glumește.

— Max, am crescut în același oraș. Ai fost aici în anul în care Bob Krampus a fost dat de gol că e Moș Crăciun, în 2012, când am rămas fără ciocolată caldă, și în anul în care s-a răsturnat bradul de designer de la Baubles and Wrappings². *Ele* au provocate toate dezastrele astea.

Max își scarpină obrazul.

— Hm! Cred că nu m-am gândit niciodată la asta, dar, hei, acum sunt adulte. Probabil că au venit ca să aibă grijă de Cindy. Martha și Mae se pot juca de-a infirmierele doar o perioadă

¹ „Gerul Polar” (n. trad.).

² „Globuri și ambalaje” (n. trd.).

scurtă, apoi o iau razna amândouă. Știi mai bine decât mine că gemenele sunt o bombă nucleară care așteaptă să explodeze.

Martha și Mae Bawhovie sunt gemene. Locuiesc împreună de când le știu, sunt foarte impetuoase, precum și o sursă de zăzanie în oraș, din cauza intervențiilor lor constante. Își mai și bagă permanent nasul în treburile altora. Din fericire pentru mine, sau, mai degrabă, din nefericire, locuiesc în fundătura mea.

— Eu cred că ești fiert pe dinăuntru pentru că îți place de Storee, adaugă Max.

— Nu-mi place de ea și nici nu-s fiert pe dinăuntru, îl asigur. Crede-mă, e ultima persoană pe care am chef s-o văd... mai ales acum.

— De ce mai ales acum?

Nu intenționasem să spun partea aia cu voce tare.

În mod obișnuit, îi spun lui Max totul. Așa cum am zis, e ca un frate pentru mine, dar asta e o chestie pe care nu i-am povestit-o niciodată pentru că, ei bine, mă doare un pic cam mult.

— Pentru că suntem extrem de aglomerați, îi răspund.

— Zice asta tipul care stă pe un scaun din 1800, bârfind despre străinele care stau în casa de lângă el.

— Și n-am voie să port discuția asta cu prietenul meu cel mai bun în timp ce-și ascute toporul? Tatăl tău zice că trebuie să iau pauze.

Max clatină din cap.

— Orice te face să te simți mai bine, frate! Se îndreaptă spre ușa grajdului, dar apoi se întoarce spre mine și mă chestonează: Deci, ce-o să faci legat de faptul că surorile Taylor sunt în oraș? O să bați la ușă la Cindy și o să întrebi dacă au nevoie de ajutor? O să te oferi să dai zăpada de pe alee? Sau poate o să le arăți niște metode prin care se pot încălzi?

— N-o să fac nimic, îi spun cu o expresie severă. N-am de gând nici măcar să vorbesc cu vreuna dintre ele.

— Și atunci de ce-ai deschis discuția? întreabă Max, nelăsându-se păcălit.

Habar n-am de ce am deschis discuția, cu excepția faptului că, de când le-am văzut descărcându-și bagajele, n-am mai reușit să-mi scot din minte imaginea lui Storee cu părul ei roșu fluturând în vânt.

— Ca să te avertizez, îi răspund.

— Să mă avertizezi cu privire la ce? Nu mă tem de surorile Taylor. Nici măcar nu le-am cunoscut vreodată, din moment ce stăteau mereu lipite de mătușa lor. Știu despre ele doar ce mi-ai spus tu.

— Nu cu privire la ele, îl lămuresc. Te avertizez cu privire la mine, deoarece acum, că sunt în oraș, o să fie neplăcut să fi prin preajma mea până pleacă.

— Și de ce e diferit acum față de cum ești de obicei?

Fac o moacă plictisită și neamuzată.

Max chicotește.

— Știi, chiar mi se pare că, de-a lungul anilor, ți s-a dezvoltat inteligența emoțională și capacitatea de a te cunoaște pe tine însuși.

Așa e mai bine.

— Mulțumesc! Și nu-ți face griji, știu că te cutremuri la gândul că va trebui să interacționezi cu mine în forma mea cea mai pură și mai rară de țâfnoșenie...

— Amice, o zici de parcă n-ai fi așa în fiecare zi.

Nu sunt țâfnos tot timpul... Mai sunt și momente când unul dintre reni mă face să zâmbesc. Sunt puține și rare, dar există.

— În orice caz, n-am nicio intenție să mă apropiu de vreuna dintre surorile Taylor. O să fie un Crăciun fără Storee. Pe cuvântul meu!

— Ține ușa! strigă o voce de femeie când intru în Kringle Krampus, băcănia locală deținută de nimeni altul decât Bob Krampus.

Proptesc ușa deschisă, iar vântul vâjâie pe afară, răscolind stratul de zăpadă cam anemic și nepotrivit pentru sezonul festiv care se apropie.

— Doamne, Dumnezeuule, ce frig e! spune femeia când intră în urma mea, îmbrăcată într-o geacă neagră și lungă până la gambe, cu gluga căptușită cu blană falsă acoperindu-i tot capul.

— Da, e diferența de altitudine, îi spun când își dă gluga de pe față...

Futu-i morții mă-sii!

Să vezi și să nu crezi – un nor de păr roșu îi încadrează fața și umerii. Când ridică privirea, sunt aproape șocat de ochii ei cenușii uluitor de frumoși, așa cum erau și cu atâția ani în urmă.

Storee Taylor.

Știam că cer prea multe, dorindu-mi să nu interacționez cu ea, având în vedere cât de mic e orașul, dar chiar din prima zi? Ce fel de univers ar crea un asemenea haos?

Dacă eram eu cel care crea scenariul ăsta, aș fi lăsat să treacă măcar o săptămână de tensiune și anticipare acumulate. Dar se pare că persoana care se ocupă habar n-are ce face.

Când privirile ni se întâlnesc, îmi zâmbește suav și apoi, pentru o fracțiune de secundă, își înclină capul pe o parte, părând să mă recunoască.

Ce-i drept, au trecut vreo zece ani și m-am maturizat... ca s-o zic cu modestie. Nu mai sunt blegul cu părul lung și înfioiat care îmi acoperea ochii dacă nu-l dădeam la o parte corect. M-am umflat în pielea mea, m-am rotunjit prin părțile potrivite și acum am un strat des de păr facial care nu poate fi definit chiar ca o barbă stufoasă, dar nici nu e barba aia scurtă de-o zi. E o chestie intermediară care îmi ține de cald la față, fără să-mi dea mâncărimi.

Și totuși mă recunoaște. Detest s-o spun, dar sunt oarecum impresio...

— Conner, nu? spune ea. Mă bucur să te văd!

Nu contează, uitați de ultimul gând.

— Cole! îi spun eu.

— Coal? întreabă, încrețindu-și nasul.

— Da, Cole.

— Coal ce? spune ea, uitându-se în jur, cu o adâncitură confuză între sprâncene.

— Ăă, Cole Black¹.

Ea se uită într-o parte, la persoana din spatele meu, și pe urmă înapoi la mine.

— Ăăă... da, cărbunele e negru. Râde agitată. Te simți bine, Connor?

— Cole, repet, încleștându-mi pumnii pe lângă corp.

Îi văd zâmbetul politicoș traversându-i chipul, apoi expresia i se schimbă, gata să se comporte în așa fel încât să nu mă jignească.

— Asta e... asta e drăguț. Arată spre meniul de deasupra tejghelei. Dacă-mi dai voie, o să mă duc să mă uit ce au, ca să știu ce să cumpăr pentru toată lumea.

Ar trebui s-o las baltă, s-o las să creadă că m-am lovit la cap în anii ăștia și acum spun prostii precum „cărbune negru”, dar dobitocul orgolios dinăuntrul meu nu poate să lase lucrurile așa.

— Mă cheamă Cole Black, îi spun.

Ea își îndreaptă din nou atenția asupra mea și își lasă capul pe o parte, de data asta spre dreapta, studiindu-mă în timp ce-și lovește ușurel bărbia cu degetul.

— Ești sigur?

— Dacă sunt sigur că mă cheamă Cole Black?

— Da, adică... aș fi putut jura că e Connor. Flutură din deget spre mine și zice: E o chestie specifică orașului Kringle? Să faci mișto de nou-veniți?

— Nu! De ce-aș face asta?

— Nu știu, Connor, de ce orașul ăsta pune tot anul melodia aia cu „Grandma Got Run Over by a Reindeer”?

Tipic pentru Storee! Afișează o mască de dragălășenie. Carismatică. Un zâmbet frumos care ascunde cine este ea cu adevărat.

¹ Confuzie între Cole (numele personajului) și *coal* („cărbune”), Black (numele de familie) și *black* („negru”) (n. trad.).

Pune întrebări.

Pune la îndoială.

Mă înnebunește cu totul.

— Pentru că oamenilor le place cântecul, îi răspund. Nu-i nimic greșit în asta.

— Ba e ceva greșit, pentru că sărmana bunică e masacrată în fiecare zi a anului. Poate am putea să-i dăm o pauză.

Îmi încrucișez brațele la piept și mă întorc spre ea, așteptând să ne vină rândul la teighea. *Am senzația că avem din nou 18 ani.*

— Poate că bunicii îi place, te-ai gândit vreodată la asta?

— Nu c-aș fi eu cine știe ce expertă în perversiuni, dar să fii călcată de un ren nu e tocmai genul de perversiune pe care l-ar adopta cineva de distracție. Pentru că duce la moarte sigură.

— Poate că a ieșit afară, în zăpadă, pentru că voia să fie călcată. Bunicul n-a jelit-o nicio secundă. A continuat să se uite la televizor și să joace cărți cu verișoara Belle, așa că pare un pic suspect, dacă mă întrebi pe mine.

— Vrei să spui că o doamnă în vârstă *și-a dorit* să fie lovită cu copitele în frunte? întreabă ea, încrucișându-și la rândul său brațele.

— Dovezile sunt chiar sub nasul nostru.

— Bine, deci dacă octogenara asta a ieșit în viscol, căutându-și medicamentele pentru că voia să scape de partenerul ei inutil și să moară, atunci de ce cântecul e pus în difuzoare la nesfârșit de orașul ăsta, celebrându-i-se practic decesul?

Își ridică bărbia, aproape convinsă că a avut ultimul cuvânt. Pe față i se întinde o privire de tipul „ți-am zis-o!”, iar umbra unui zâmbet arogant îi trage de colțurile buzelor.

Îmi plimb maxilarul dintr-o parte în alta, încercând să găsesc un motiv serios pentru care punem cântecul ăla, dar nu-mi vine nimic în minte, lucru care o face să zâmbească și mai tare.

Și fix despre asta e vorba.

Mă calcă pe nervi și știe exact cum s-o facă.

Așa a fost de când ne-am cunoscut la prima ei vizită în Kringles. Aveam amândoi opt ani la momentul acela. Cindy s-a gândit că ar fi fost drăguț ca noi doi să facem un om de zăpadă împreună, din moment ce aveam aceeași vârstă. Storee voia să-l facă în stilul ei pentru că credea că știe mai bine – fata din *California* –, iar eu voiam să-l facem în modul corect, bazându-mă pe experiența mea de a locui într-o zonă cu zăpadă, și ne-am ciondănit.

Ne-am certat.

Și nu ne-am oprit niciodată.

Sigur... au fost și momente când nu ne-am ciondănit și nu ne-am certat. Momente în care vorbeam pe veranda mea despre toate și despre nimic. Momente liniștite, domoale, reale, când ajungeam s-o cunosc la un nivel mai profund, dar apoi ne întâlneam din nou și certurile reîncepeau.

Fără excepție.

— Așa m-am gândit și eu, Connor, zice și se întoarce înapoi spre meniu.

— E Cole, îi spun printre dinții încleștați.

— A, da, corect, Cole!

Îmi zâmbește larg, după care își plimbă rapid privirea asupra mea din cap până-n picioare, analizându-mi cizmele de lucru pline de noroi, blugii uzați și cămașa din finet în carouri negre și bleumarin, apoi mă privește din nou în ochi.

— Cole... vecinul, nu-i așa?

— Știi foarte bine cine sunt. Nu te juca cu mine, Storee!

— Țâfnos ca de obicei, din câte văd, îmi răspunde cu un rânjel.

Și rânjelul ăla spune tot. Își bate joc de mine. A știut mereu cine sunt.

— Deși ești mai înalt acum.

Îi răspund, încercând să nu-mi arăt frustrarea:

— Asta se întâmplă atunci când crești.

— Ai... umerii lați. Face semn spre pieptul meu și adaugă: Mai mulți mușchi.

Bine, deci o să spună orice-i trece prin cap?

— Da, când lucrezi la o fermă, ai tendința de a face mușchi. Se apleacă un pic, studiindu-mi fața.

— Și păr facial.

— De la sine înțeles, din moment ce mă apropii de 30 de ani și locuiesc într-un climat friguros, îi răspund.

Încuviințează, dând din cap încet.

— Păi, felicitări că te-ai făcut băiat mare!

— Mersi! Felicitări că ți-ai păstrat obiceiul de a fi enervantă! Rămâne cu gura căscată din cauza șocului.

— Vai, ce nepoliticos din partea ta! Eu te-am complimentat pentru mușchii care nu erau acolo cu cinci ani în urmă...

— Zece, o corectez.

— Mă rog, zece. Și apoi tu spui că sunt enervantă. Ce fel de primire călduroasă e asta?

— Păi nu încercam să-ți ofer o primire călduroasă, i-o întorc.

— Atunci măcar prietenoasă, ca vecini ce suntem?

— Nu încercam nici să fiu prietenos.

— Păi, ar trebui, îmi răspunde. O să stau pe aici o vreme și cred că ar fi bine dacă am putea conviețui armonios, nu crezi?

— Nu conviețuim în aceeași casă, așa că n-am nevoie să interacționez cu tine.

— Măi, băiatule! spune ea, punându-și mâna în șold. Știu că m-am prefăcut că ți-am greșit numele, dar nu-i nevoie să fii atât de nepoliticos. Nu uita... Ți-am complimentat mușchii.

Îmi dau ochii peste cap.

— Chiar crezi că sunt așa de vanitos?

— Nu! Dar am zis să te mai periez după ce ți-am spus Connor. Îmi face cu ochiul.

— Nu mă interesează să fiu periat.

— Dar ce *anume* te interesează pe tine?

Mă las păcălit din nou. Asta face ea, mă păcălește cu discuții, provocări și întrebări, și până să-mi dau seama, mă umplu iar de draci.

— Cred că ar fi mai bine pentru amândoi dacă n-am...
vorbi unul cu altul.

Ea ridică din umeri.

— Mie-mi convine!

Se întoarce din nou către meniu, și eu fac la fel.

Și iat-o! Liniștea!

Atât timp cât ne ignorăm unul pe altul, totul o să fie bine.

— Doar ca să clarific asta, nu încercam să fiu nepoliticoasă sau încrezută. Chiar am crezut că putem glumi unul cu altul.
De asta ți-am zis Connor.

— Doar ca să clarific asta, o imit eu, nu-mi pasă absolut deloc.

— Păi... mie mi s-a părut că îți cam păsa un pic.

Mă uit spre ea.

— Nu vorbim unul cu altul, ai uitat?

— Da, am înțeles asta, dar am simțit că trebuie să mă explic.
N-aș vrea să crezi că am venit în oraș ca să-ți stric ție liniștea morocănoasă.

— Chiar nu era nevoie să pui cuvântul „morocănoasă” după „liniște”, îi dau eu replica.

— Mi s-a părut potrivit.

— Păi nu e!

Chiar dacă e.

— Hai să revenim la faptul că nu vorbim unul cu altul!

— Nu puteam s-o zic mai bine de-atât, îmi răspunde și își bagă mâinile în buzunare, ignorându-mă – fix așa cum îmi place.

Se lasă tăcerea între noi în timp ce avansăm la coadă.

Cei din familia Krampus – compusă din cel puțin 20 de membri cu ocupații diferite prin tot orașul – lucrează în spațele tejghelei, preluând comenzi, strigând unii la alții, pentru că ăsta e singurul lor mod de a comunica, și apoi trântind comenzile pe tejghea ca să fie ridicate.

— Ce să iau, ce să iau? murmură Storee pentru sine.

O ignor și încerc să mă concentrez pe singurul lucru din meniu care îmi place... sendvișul cu pui și parmezan. E divin!

Puiul e învelit într-o crustă crocantă.

Sosul e extraordinar.

Iar pâinea e perfect prăjită și acoperită de un strat generos de brânză topită.

E un absolut deliciu!

Și e fix ce-mi trebuie după o zi grea.

— Sendviș italian... Nu, mătușa Cindy o să vrea supă. Oare eu vreau supă? Probabil o să mă încălzească.

Îmi încleștez fălcile, iritat de faptul că gândește cu voce tare. Îmi dă senzația că încearcă să mă fraierească să intru în discuție cu ea. Dar n-o să mă las păcălit.

— Lui Taran nu prea îi place supa, așa că să-i iau cu ton? Bleah, urăsc mirosul, deci poate o să-i iau un sendviș cu brânză...

Cumva îmi doresc ca Taran să primească sendvișul cu ton.

— Dar îi place și cu șuncă și cașcaval.

Îi simt corpul apropiindu-se de al meu.

— Tu ce iei?

Oftez din greu.

— Pui cu parmezan.

— Hm, m-aș fi gândit că ești genul de bărbat care comandă ceva „numai cu carne”.

Nu mă obosesc să comentez, deoarece nu sunt deloc interesat să deschid acea conversație. Așa că, în schimb, mă bâțai pe călcâie, detestând perioada asta a anului când orașul se umple de turiști și trebuie să stau o grămadă la coadă ca să ajung la un sendviș după o zi lungă de îngrijit reni.

— Știi, din moment ce ai crescut atât de bine.

— Pardon? îi spun.

— Carnea. Mușchii. Au legătură. Mai multă proteină înseamnă mai mulți mușchi. Asta dacă nu iei suplimente. Iei suplimente, Connor?

— Cole, îi reamintesc, simțind cum îmi pierd răbdarea.

— La naiba, scuze! zice și chicotește. Acum mi-a rămas Connor în minte. În orice caz, iei suplimente?

— Încerc să nu port o conversație cu tine, ai uitat?

— Sigur... corect! Nu eram sigură dacă tăcerea stânjenitoare îți dă mâncărimi cum îmi dă mie. Dar o să iau asta ca pe un nu, așa că doar o să stau aici și-o să aștept.

— Mersi! îi spun, simțindu-mă, în sfârșit, mulțumit.

Doamne, ce anume o s-o facă pe Storee să priceapă? Cel mai bine e să ne evităm unul pe altul. Nu iese nimic bun din apropierea noastră.

Recunoscător pentru liniște, mă gândesc la cum o să decurgă seara mea, la cum o să-mi mănânc sendvișul în fața televizorului și o să mă pun la curent cu ultimele...

— Deci ce-ai făcut în ultimii șase ani de când nu te-am mai văzut? mă întreabă Storee, spărgând din nou liniștea. Când mă întorc să mă uit la ea, adaugă: Aă, au fost șase ani, nu? Nu-mi aduc bine aminte. Stai, tu ai zis zece. Așa e, zece ani.

— Storee, nu mai vorbi cu mine!

— Nu pot! zice și ridică ea din umeri.

— Ba poți! Doar că alegi s-o faci, îi răspund, simțind cum îmi crește gradul de iritare.

— Ba nu, doar că mie mi-e foarte greu să gestionez tăcerea stânjenitoare, și asta mă face să vreau s-o umplu vorbind aiurea; prin urmare, asta se întâmplă și acum. Deci... aă... ce-ai mai făcut?

— Nimic, îi spun, întorcându-mă cu spatele și îndesându-mi mâinile în buzunare.

O simt apropiindu-se de mine și o surprind cu coada ochiului privind peste umărul meu.

— Timp de zece ani n-ai făcut nimic? Sună ca o uriașă pierdere de timp.

— Lasă-mă în pace! îi spun.

— E cam greu să fac asta.

— Fă un efort!

— Fac. Crede-mă, m-am abținut deja să nu-ți pun vreo 20 de întrebări.

— Ar trebui să-ți fiu recunoscător?

— Foarte, îmi răspunde. În fine! Vrei să-mi spui de ce puiul cu parmezan îți face papilele gustative să execute un dans al bucuriei?

— Nu!

— E vorba de brânză?

— Lasă-mă în pace!

— Sosul?

— Storee...

— Puiul?

— Futu-i mama mă-sii! îi spun, întorcându-mă spre ea.

Storee îmi zâmbește.

— Îmi pare rău, dar, așa cum am spus, îmi vine foarte greu să tac din gură.

— Păi, hai să-ți ușurez treaba! spun și ies din rând, ignorându-mi pofta pentru un sendviș cu pui și parmezan și mulțumindu-mă cu resturile din frigider. O să plec.

— Dar sendvișul tău!

— Nu merită! îi răspund.

— Bine, dar, dacă te răzgândești, nu te las înapoi în fața mea. Dacă pleci acum, îți pierzi rândul.

— Sunt conștient de asta, zic, apoi mă îndepărtez și împing ușa, eliberându-mă de prezența ei enervantă.

O să fie niște sărbători al naibii de lungi dacă așa o să se desfășoare lucrurile.

**O COMEDIE ROMANTICĂ DE CRĂCIUN, PLINĂ DE DULCIURI,
TACHINĂRI ȘI UN STROP DE MAGIE — LECTURA PERFECTĂ PENTRU
FANII POVEȘTILOR *ENEMIES-TO-LOVERS* SAU ALE CELOR ÎN CARE
O FALSĂ ISTORIE DE AMOR DEVINE CÂT SE POATE DE ADEVĂRATĂ.**

În timp ce orașul prinde viață sub lumina instalațiilor și răsună de colinde, Cole nu-și dorește nimic altceva decât să-și petreacă iarna în hibernare. Planurile îi sunt însă date peste cap când rivala lui de-o viață, Storee Taylor, se mută chiar în casa de alături pentru a avea grijă de mătușa Cindy.

Noua vecină transformă totul într-un coșmar de Crăciun — mai ales când se înscrie la concursul anual pentru desemnarea celui mai bun Kringle, o competiție menită să îl recunoască în mod oficial pe cel mai festiv dintre localnici.

Cole are alte planuri. Așadar, se înscrie și el, cu gândul s-o întrecă pe Storee și s-o înfrângă la propriul joc. Și ce strategie ar putea funcționa mai bine decât prefăcându-se că s-a molipsit de spiritul sărbătorilor și că s-a îndrăgostit de fata de alături?

Competiția nu este singurul lucru care începe să se încingă — la fel se întâmplă și cu sentimentele dintre Cole și Storee. Înainte să-și dea seama, lucrurile devin din ce în ce mai complicate, iar tot ce trebuie e o singură noapte pentru ca unul dintre ei să piardă totul!

**„O poveste romantică plină de umor și replici spumoase,
care îți va încălzi inima în această perioadă magică a anului.”**

Romance by the Book

18+

